

Γεφυρώνοντας απρόβιπτες όχθες...

Η κοινωνικότητα που διακρίνει τους ανθρώπους οδηγεί μοιραία στη δημιουργία ανθρώπινων σχέσεων. Η ποιότητα όμως αυτών των σχέσεων εξαρτάται από τις δομές της κοινωνίας τη συγκεκριμένη στιγμή για την οποία γίνεται αναφορά. Η αλήθεια είναι πως η εποχή μας χαρακτηρίζεται από διαστρεβλωμένες σχέσεις μεταξύ των συνανθρώπων μας.

Αν και ο άνθρωπος ορίζεται από τον Αριστοτέλη ως κοινωνικό ον, δηλαδή έχει ανάγκη από κοινωνικούς δεσμούς και καλλιεργεί την επικοινωνία μέσα στο οικογενειακό, συγγενικό ή επαγγελματικό περιβάλλον. Αν πέρα από μια απλή τυπική επικοινωνία υπάρχει και ψυχική επαφή με το συνάνθρωπο, τότε πραγματικά αναπτύσσονται ισχυρές ανθρώπινες σχέσεις. Όμως παρατηρούμε στα νηα οι άνθρωποι κινούνται παράλληλα και πολλές φορές θα λέγαμε σε αντίθετες όχθες.

Το προνόμιο που έχουν τα άτομα να δημιουργούν πολύ στενές σχέσεις και κοινωνικούς δεσμούς μέσα στην κοινωνία φαντάζει όνειρο δερνής νυκτός. Ο τρόπος ζωής των κοινωνιών μέσα από τους γρήγορους ρυθμούς εξέλιξης της τεχνολογίας υποβαθμίζουν τις ανθρώπινες σχέσεις. Έτσι, δημιουργήθηκε η επιθυμία του ανθρώπου για άνετη ζωή με ακόρεστες απαιτήσεις. Με αυτό το τρόπο ο άνθρωπος δυνάμωσε τους δεσμούς

του με τις υλικές επιδιώξεις, σε βάρος των σχέσεων με τους συνανθρώπους του.

Η σημερινή εποχή παρουσιάζεται μεθοδευμένη σαν τη διαδικασία και τις μελέτες που προηγούνται από μηχανικούς προκειμένου να στηθεί και να υλοποιηθεί ένα έργο κατασκευής όπως μια γέφυρα. Επομένως, οι άνθρωποι είναι ελεύθεροι να δημιουργήσουν και να γεφυρώσουν ό,τι προαιωνικά επιθυμούν. Όμως στις ατέλειωτες επιδιώξεις τους αποξενώνονται και εξηλωβίζονται ένας έναν. Καταντών απρόβιπτες όχθες οι οποίες όμως ζητούν ανεξάντιστα και επιφανειακά να γεφυρωθούν... Οι αυτόνομες αυτές προωπικότητες δημιουργούν κρίση στις ανθρώπινες σχέσεις.

Ψυχικά και πνευματικά οι άνθρωποι είναι μοναχικοί, αποκομμένοι δυναμικά από το συνάνθρωπο περιβάλλον και την επικοινωνία μόνο με άλλη συγκοινωνία. Όταν μια ψυχή εκτείνεται οι σχέσεις όπου η καχυποψία για το άγνωστο σταδιακά κατεβάζει την ανθρωπινή υπόσταση σε επίπεδο ύλης και μηχανής, καταρκύνοντας την πνευματική προωτικότητα. Τέτοιες έντονες καταστάσεις έχουν ανεπανόρθωτα αποτελέσματα και γίνεται επιτακτική η ανάγκη ανατροπής, δηλαδή να συζητηθεί η γεφύρωση των ανθρωπίνων σχέσεων, με συνειδητή προεπάθεια.

Πρέπει να προσδιοριστεί ένα εκτμήμα ζωής που να επαναφέρει την ανθρωπινή οντότητα, και να επαναευρίσκει ψυχικά και να αναζωογονεί τις ανθρωπίνες σχέσεις.

Κυρίως το φαινόμενο αυτό παρατηρείται στα ανδρογενέστερα σχέσεις. Οι ανδρογενετικές του κάθε φύλου κινούνται σε αντίθετα ψυχικά επίπεδα. Καλλιεργούν μια αλλότρια ηθική αφύπνιση και θωρείωση της προωτικής τους ιδιαιτερότητας.

Όπως αν υπάρχει αλληλοκατανόηση και αλληλοβεβαίωση παρατηρούνται και υπόσχονται κοινωνικές σχέσεις. Η ανομοιογένεια γίνεται ομοιογένεια και ρυθμίζει την διαπροσωπική τους δράση ως οικογένεια όπου οι δυναμικά ταυτίζονται με την κοινωνική αρμονία.

Δικαιώνεται η ανθρωπινή γέννηση και το άτομο οδηγείται στην ηθική και πνευματική του ολοκλήρωση. Οικοδομείται η γεφύρωση γιας ιδανικής κοινωνίας όπου τα φώτα γαίης θα ανακαλύψουν την πολιτιστική εσβείωση και κατακτεθούν όλων των στοιχείων της ανθρωπίνης οντότητας.

Δήμητρα
Κασιώ.
2012.

Κουβαλιώκης Γεώργιος.